

LOUISE O'NEILL

ȘI-A CĂUTAT-O...

Traducere din engleză de
Maria Mirabela Soare

COLECȚIA
YA
YOUNG
ADULT

Joi

Văd în oglindă chipul mamei care vine lângă mine. Tenul pudrat îi evidențiază rujul roșu.

În ciuda căldurii înăbușitoare, tunsoarea ei bob e încă perfectă. Merge la coafor în fiecare sâmbătă. „Merit să mă răsfăț”, spune ea când iese din casă. „Nu îmi pasă cât de mult costă.”

Karen Hennessy merge la coafor de trei ori pe săptămână. Niciodată nu menționează prețul.

Transpir de atâta căldură, mă îmbujorez, iar maioul în care am dormit și care prinde o tentă de gri se lipește de mine. Mă uit când la ea, când la mine.

Oamenii spun mereu că semăn atât de mult cu mama. Că suntem una și aceeași.

— Neața', îmi spune ea. Ce faci acolo, stai și te uiți în oglindă?

Se uită încruntată la pieptul meu, la sfârcurile care ies în evidență pe sub maioul transpirat.

— Nimic, spun eu, acoperindu-le cu mâinile. Ce vrei?

— Voiam să văd dacă te-ai trezit.

Îi fac semn către birou, unde se află laptopul deschis, un folder plin cu notițe, romanul *Fiche blian ag fás** și un dicționar irlandez-englez.

* Roman al autorului Maurice O'Sullivan publicat în engleză și în irlandeză în 1933 (n.t.).

— M-am trezit de la cinci, îi spun eu. O'Leary ne va da un test oral azi.

Bineînțeles că Jamie va lua cea mai mare notă. Când își va va expune prezentarea, O'Leary va închide ochii și se va lăsa pe spate în scaun. De fiecare dată când deschide ochii și-și amintește cine vorbește, pare surprins. De parcă nu i-ar veni să creadă că cineva ca Jamie poate vorbi o irlandeză perfectă.

— Eh, nu îl băga în seamă pe Diarmuid O'Leary, spune ea surâzând. Știe că ești fata mea?

Nu îi răspund.

— Ți-am adus vitaminele, zice ea. Trebuie să le iei înainte de micul dejun.

— Le iau mai târziu.

— Emmie, zău așa. Cei de la Health Hut* au făcut o comandă specială pentru tine.

— Știu asta, mamă.

Strânge un pic din buze, așa că mă prefac că-i zâmbesc.

— Și chiar apreciez asta.

— Le las aici, în regulă?

Pune pastila și un pahar cu apă pe noptieră, lângă iPhone-ul meu și mai mulți cercei amestecați.

Se așază din nou în spatele meu, îmi pune o mână pe șoldul drept și pe cealaltă la baza coloanei vertebrale și împinge bazinul în față.

— Trebuie să fii atentă la postură, draga mea.

Mama miroase a făină și a scorțișoară, amestecate cu parfumul floral pe care îl folosește de ani buni. Încă o pot vedea stând la masa ei de toaletă din dressing, îmbrăcată într-o rochie din mătase argintie, care îi învăluie corpul, dată cu ruj deschis și cu părul șaten prins într-un coc. Avea părul mai lung pe atunci. Tata o striga de la baza scărilor, spunându-i

„Vom întârzia, Nora”, iar ea îi răspundea „Vin, dragule”, cu glasul specific pe care îl folosea cu el, cu toți bărbații. (Iar eu mă întrebam de ce nu folosea același ton și cu mine.) Ultimul lucru pe care îl făcea era să-și ia parfumul, să ridice capacul auriu și să pulverizeze pe încheieturile mâinilor. Eu stăteam în capătul scărilor, urmărind cum i se mișcau șoldurile pe sub rochia de mătase, în timp ce cobora către tata, care o aștepta. El niciodată nu-și lua ochii de la ea, nici măcar când plecau împreună, iar eu începeam să plâng și să dau din mâini, în timp ce dădaca mă ținea strâns.

Mama pune mâna pe abdomenul meu.

— Ți-a venit ciclul? întreabă ea. Ești un pic balonată.

Îi dau mâna la o parte.

— N-ai de ce să îți faci griji, mamă. Nu sunt însărcinată.

Mă îndepărtez de ea și îmi verific telefonul. Mi-a scris Ali. Din nou. Chiar dacă nu i-am răspuns la ultimele două mesaje.

— Te rog, nu-mi vorbi așa.

— Așa cum?

— Cu tonul acela.

— N-am folosit niciun ton.

Are umerii încordați și știu că e pregătită să coboare și să-i spună tatei că am fost lipsită de respect, de orice manieră. El va ofta și îmi va spune că e dezamăgit de mine. Indiferent de ce i-aș spune, oricât de mult aș încerca să îi explic, nu mă va asculta. „Nu există altă variantă”, va spune el. „Te rog să îți tratezi mama cu mai mult respect.”

Niciodată nu există altă variantă și niciodată nu e varianta mea.

— Scuze, mamă.

Se liniștește.

— Ia-ți vitaminele, spune ea, apoi coboară ca să iei micul dejun cu mine și tata. Vrea să te vadă înainte să plece la serviciu.

* Magazin online cu vitamine și alte produse naturiste (n.t.).

Se întoarce către ușă, se uită la mine, mă privește din cap până în picioare, fixându-și privirea pe chipul meu. Și știu exact ce urmează să-mi spună.

— Ești frumoasă în această dimineață, Emmie. Ca întotdeauna.

Ușa se închide în urma ei, iar aerul din cameră devine sufocant. Abia ajung la fereastra glisantă, o deschid ca să pot respira și aproape că pot simți gustul sărat al brizei de mare. Mai sunt șase case așezate ca un iadeș în jurul golfului, toate vopsite în același galben-deschis, având cadre negre la ferestre și uși; în parcare asfaltată din fața caselor stau aliniate mașinile mari, de bun-gust, Toyota, Volvo sau Honda, negre sau argintii, de parcă orice altă culoare ar atrage prea multă atenție. Nina Kelleher, care stă la două case mai jos, își conduce fetele, pe Lily și pe Ava, spre un break. Are în gură o felie de pâine prăjită în timp ce închide portiera după Lily și îi face cu mâna lui Helen O'Shea, care se află în parcare următoare și stă în genunchi pentru a-i lega șireturile fiului său.

— Dumnezeu, cum arată locul ăsta, a spus Jamie anul trecut, când am trecut pe lângă complexul de locuințe de la periferia din Ballinacoom.

Casele bine îngrijite erau înghesuite una lângă alta. La pervazuri erau așezate coșuri cu flori, iar pe gazonul îngust din fața caselor, grupuri de copii răsfățați jucau „Țară, țară, vrem ostași!”. Maggie abia își luase carnetul de șofer și ne-am urcat toate patru în Volvoul părinților ei, purtate de sentimentul libertății, de parcă am fi putut să mergem oriunde și să facem orice am fi vrut, deși nu merseserăm niciodată mai departe de Kilgavan.

Am condus prin Ballinacoom, am trecut de sensul giratoriu, am mers pe Main Street, pe lângă biserică, am trecut de garajul de la marginea orașului, pe lângă locul de joacă, apoi în jos, pe drumul lăturalnic, și ne-am întors iar în sensul gi-

ratoriu. Ne-am tot învârtit, am mâncat jeleuri și ne-am uitat după băieții din celelalte mașini, pe care îi știam. Maggie a insistat să dăm muzica mai încet când am trecut pe lângă înmormântarea lui O'Brien, unde câțiva oameni stăteau la coadă ca să-și transmită condoleanțele.

— E atât de mult galben, a spus Jamie, întorcându-se să se uite prin lunetă, în timp ce treceam de complex. Există vreo regulă care spune că fiecare complex de case din țara asta trebuie să fie galben-deschis?

Am văzut-o cu coada ochiului pe Ali, care stătea în spate, lângă ea. I-a dat un cot și mi-a făcut un semn cu capul.

— Uite, i-am spus lui Jamie, întorcându-mă să îi dau iPodul. Alege tu altceva, m-am săturat de melodiile astea.

Și am putut s-o aud pe Ali cum a răsuflat ușurată că de data aceea nu ne-am certat deloc.

Jamie n-ar mai spune același lucru acum. Ar fi fericită să locuiască în complexul nostru.

— Ce naiba, Mags, spun eu, în timp ce deschid ușa din dreapta șoferului, dând la o parte pungile de chipsuri Tayto, o minge de hochei, gutiera ei, un pix roșu care curgea și vreo douăzeci de foi mototolite.

— Scuze.

— Spui asta în fiecare dimineață. Și totuși e la fel.

Îmi scot din ghiozdan o carte pe care să stau ca să nu îmi murdăresc fusta de pastă roșie.

— Miroase groaznic aici. Sunt deschise toate geamurile?

— Da, îmi răspunde Jamie din spate. E așa păcat că nu mai ai voie să folosești Volvoul, Mags. Are aer condiționat, nu?

— Am adus câteva briose făcute de mama, spun eu.

Nu vreau să mai vorbesc despre Volvo. Scot una din ghiozdan și i-o întind lui Maggie.

— Încă sunt calde. Doamne, mama ta e minunată, spune ea, conducând cu o singură mână.

— Mda, spun eu, privind pe geam. E cea mai tare.
 Respect Mă întorc să le dau punga cu sandviciuri lui Ali și lui Jamie.
 Ali își dă pe spate extensiile blonde.

— Nu, n-ar trebui, spune ea, luând o gură de cafea din termosul de la Nespresso. Mama ne-a înscris la un concurs bazat pe o dietă cu fructe și legume. Emma? spune ea, mușcându-și buza.

— Mda?

— Suntem în regulă?

— Poftim?

— Nu mi-ai răspuns la mesaj mai devreme. Mă întrebam dacă ești supărată pe mine sau ceva de genul ăsta.

Și-a dat cu prea mult creion dermatograf, care i-a curs și i s-a strâns în colțul ochilor. Acum câteva luni, tatăl ei i-a adus o trusă de machiaj, una de genul celor pe care le are orice artist de make-up profesional, plină cu produse și pensule.

— Pur și simplu, ne-a zis Ali, ridicând din umeri.

Maggie a țipat entuziasmată, luând un tuș de ochi ca să exerseze pe Jamie.

— În regulă, am zis eu.

Am luat și eu o cremă iluminatoare pe care o voiam de mult timp, dar mama îmi spusese că e prea scumpă.

— Totuși întotdeauna mi s-a părut că fetele de la Mac arată ca travestiții.

— Dumnezeuule, Ali, am oftat eu. Controlează-te puțin, poți?

I-am întins brișele lui Jamie. Nu a observat, așa că i-am fluturat punga prin față.

— Alo. Pământul către Jamie.

Ea ezită, uitându-se la pungă, apoi la mine. Scoate o brișă și mușcă din ea, înghițind-o aproape pe toată.

— Ușor, îi spun eu. Nici măcar Maggie n-a mâncat-o pe a ei atât de repede.

— Taci, îmi răspunde Maggie. Am avut ora de înot la șase dimineața. Cred că pot să mănânc o brișă dacă vreau.

— Nu știu cum poți să te trezești așa devreme, îi spun eu. M-am ridicat din pat cam cu zece minute înainte să ajungi tu. Sunt un dezastru.

Jamie mototolește în mână hârtia de la brișă.

— Eu m-am trezit mult mai devreme, Mags, spune ea. A trebuit să învăț pentru examenul de azi, la irlandeză.

— La naiba, zic eu. Am uitat de asta. Am încurcat-o rău.

— Nu cumva ai uitat să înveți și la fizică, săptămâna trecută? se uită Jamie încruntată la mine. Ce coincidență.

Am avut punctaj de 78% la acel test, domnul O'Flynn mi-a pus pe bancă foaia cu rezultatul, făcându-mi cu ochiul și șoptindu-mi „Foarte bine”. Am lăsat foaia pe bancă, să o vadă toată lumea.

— Și, în primul rând, a continuat el, felicitări, Jamie.

Jamie a luat foaia cu rezultatul ei pe care era scris cu marker roșu punctajul de 93%. Expresia feței ei a rămas neschimbată în timp ce a pus foaia în ghiozdan. Eu m-am uitat la a mea din nou și îmi părea că numărul ieșea din pagină, se ridica spre mine și îmi intra în ochi. Voiam să rup foaia în bucăți mici.

— Bravo, J.

I-am zâmbit, în caz că cineva ar fi crezut că sunt geloasă.

— Doamne, acum îmi doresc să fi învățat.

— Ai primit ochelari noi de soare? întreabă Maggie, în timp ce Ali caută o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, în rucsacul galben, marca Celine, pe care mama ei îl-a cumpărat din Paris.

— Ce s-a întâmplat cu cei de la Warby Parkers, pe care ți i-a cumpărat taică-tu?

— E ciudat, spune ea, în timp ce eu încerc să nu mă trădez. Nu-i găsesc nicăieri.

— Oh, nu, spune Maggie, întorcând în parcare.

— Nu poți să-ți cumperi altă pereche? întreb eu indiferentă.

Își permite să-și cumpere altă pereche.

— Nu-ți poți cumpăra modelul ăla decât din State. Ți-am mai spus.

— A, da, cred că mi-i amintesc.

Țin rucsacul pe un umăr și încep să caut caietul de irlandeză.

— Oricum, erau un pic cam mari pentru fața ta, scumpo.

Ajungem la St. Brigid Secondary School, o clădire gri, impunătoare, cu ferestre pătrate, în care se reflectă lumina soarelui. Lângă, sunt anexele. Sala de sport, terenul de tenis și parcare sunt în față; în spate, se află terenurile pentru pășunat, iar vacile se aud mugind puternic, de câte ori elevii se pitesc în spatele sălii de sport ca să fumeze. Au rămas doar cinci – așteaptă să moară și bântuie prin clădirea imensă. Măicuțele au vândut pământul ca să poată cumpăra o altă mănăstire în cealaltă parte a orașului Ballinacoom. Mă uit în jur, la sutele de fete transpirate care coboară din mașini. Fustele plisate din lână gri-închis, șosetele gri, lungi până la genunchi, și sacourile gri-închis nu sunt potrivite pentru căldura asta, dar domnul Griffin, directorul, a făcut ieri următorul anunț: „Uniforma trebuie purtată cu totul, fetelor, indiferent de vreme. Nu există nicio excepție de la această regulă”.

Elevii merg înainte, râd și se țin de braț, își caută prin ghiordane și strigă unii la alții să se aștepte. În drum spre curs, mă întâlnesc cu diverse colege care mă întreabă de unde mi-am cumpărat ochelarii de soare, ce luciu de buze am folosit sau dacă sunt pregătită pentru examenul de azi de la irlandeză. Le zâmbesc și le spun: „Mulțumesc, sunteți atât de drăguțe” și le fac alte complimente în schimb. Imediat ce mă îndepărtez, îmi imaginez că șușotesc între ele despre cât de drăguță și de naturală sunt, că am mereu timp pentru toată

lumea, minunându-se că încă pot fi cu picioarele pe pământ deși arăt atât de bine.

Când se aude ultima sonerie, deja sunt epuizată. Trebuie să zâmbesc, să fiu simpatcă și să arăt de parcă mi-ar păsa de problemele altora, altfel mi s-ar spune că sunt nemernică. Ceilalți nu înțeleg cât de obositor e să joc rolul ăsta în fiecare zi.

Ali: Unde ești?

Ali: Ai primit ultimul meu mesaj, scumpo? Nu sunt sigură că s-a trimis.

Ali: Hei, mă întreb dacă ai primit ultimele două mesaje pe care ți le-am trimis. Unde vă găesc după ore? Vă aștept lângă sala de economie.

— Hei.

Ali stă întinsă pe trotuar pe sacou, lângă Fiesta, are fusta ridicată și cămașa descheiată, ca să se bronzeze cât de mult poate.

— Mi-ai primit mesaje?

— Nu.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul și îmi acopăr ochii cu mâna, uitându-mă înapoi spre școală.

— Doamneee, unde e? Nu am cremă pentru protecție solară. O să iau foc dacă nu ajunge aici curând.

— La naiba, spune Ali. Nici eu n-am. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Știi ce piele sensibilă am, spun eu și îmi pun sacoul deasupra capului ca să mă acopăr. Și amintește-ți ce-a spus Karen despre pericolul expunerii la soare, a spus că razele UV...

— Mda, dacă aș vrea o lecție de la mama, aș întreba-o de bună voie.

— Emma!

Tresar când aud vocea aceea chițăită.

— Bună!

— Hei, Chloe!

E Chloe Hegarty, cu părul ei ridicat ca o aureolă în vârful capului, cu coșuri pline de puroi galben în zona maxilarului și a bărbiei. Ar trebui să se ducă la un dermatolog. Mă întorc, prefăcându-mă că îmi caut ceva în ghiozdan.

— Auci, spune Ali, în timp ce Chloe se îndepărtează.

— Mă rog, spun eu. Ah, slavă Domnului, uite-le!

Le văd pe fete ieșind din clădirea de lângă sala de sport. Maggie stă cu ochii în iPhone, tastând furioasă, iar Jamie merge în urma ei.

— Grăbiți-vă! strig eu.

— Scuze, spune Maggie când ajunge la noi.

Sacoul i s-a prins de curelele ghiozdanului în timp ce cotrobăie după chei, fără să-și ia ochii din telefon. Primește o notificare și lasă ghiozdanul să cadă, iar fața i se luminează când citește noul mesaj.

— Mags, spun eu. Ce naiba, mă prăjesc. Poți măcar să deschizi ușa?

— Scuze. Eli spune că va fi în parc la cinci, cu băieții, în caz că vrem să mergem acolo.

Își pune telefonul pe capota mașinii, ghiozdanul lângă și începe să caute prin el. Scoate trei caiete zdrențuite, șervețele vechi, o eșarfă cu imprimeu de leopard, un iPod, Tic Tac, o caserolă din care curge ceva și un caiet A4.

— Sigur sunt pe aici pe undeva, bombăne ea, în timp ce se șterge pe mâini cu un șervețel, de zeama care i s-a scurs din sandviciul cu ton.

— Stai așa, aici trebuie să fie.

Deschide ușa, ferindu-se de valul de căldură care a izbit-o. Se urcă în mașină și deschide cealaltă portieră, din interior.

— Iisuse, spune Jamie când intrăm în mașină, deschizând toate geamurile. Când ai zis că îți vei primi mașina cea nouă, Ali?

— Mai sunt doar trei luni până la ziua mea de naștere!

Ali își scoate iPhone-ul și se uită prin galeria foto, unde are o poză cu un Mini Cooper nou, albastru-deschis, iar Maggie și Jamie exclamă „Auu!” când îl văd.

— Am impresia că vezi numai Mini Cooper peste tot zilele astea, mă trezesc eu spunând. Sunt foarte populare acum.

Ali își lasă telefonul pe picior – pe telefon încă e poza aceea cu Mini Cooper.

— Las-o mai ușor, îi spun lui Maggie, în timp ce conduce pe Main Street.

E o stradă îngustă, cu clădiri foarte colorate, pe ambele părți, cu puburi, magazine și măcelării, toate înghesuite. Tot trotuarul este ocupat de niște tipi de la St. Michael's – nici nu se gândesc să se dea la o parte din calea unui bărbat mai în vârstă cu baston care încearcă să treacă de ei, ignorându-l cu desăvârșire. Își țin puloverele bleumarin, în V, legate în talie, arătându-și brațele bronzate, și cămășile, descheiate, pe care se văd petele de transpirație. Și-au lărgit nodurile la cravatele în dungi albastre și galbene, ca să se facă mai comozi. Au câte o doză de Cola în mână și niște pungi de hârtie cu dulciuri. Între două clădiri este un afiș imens, cu negru și auriu, care anunță un festival de muzică country. E la fel în fiecare an, sute de fani de vârstă mijlocie de prin toată țara vin în Ballinacoom, purtând cizme de cowboy și pălării Stetsons, fredonând cântecele lui Nathan Carter.

— Nu-i așa că sunteți norocoși să trăiți aici? ne întreabă ei, respirând aerul „country”.

Aș vrea să îi întreb de ce, de ce suntem norocoși să trăim aici, dar știu deja răspunsul. Că e atât de frumos aici, că avem o comunitate strânsă, unde oamenii au grijă unii de ceilalți.

Presupun că așa e.

În câteva minute, ajungem în Connolly Gardens. E o zonă cu iarbă, înconjurată de o alee asfaltată, sub forma unei funde, iar în mijlocul ei se află o fântână din marmură.